

Arto Ukko Hämäläinen

Mulle ei vittuilla

matka uhosta rauhaan

Jumalani, miksi minut hylkäsit?

Höpö höpö,

nouse ylös ja anna mennä!

*Vedin itsekin lipat siinä kurvissa, kun loin
mäen.*

© 2015 Arto Ukko Härmäläinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-017-0

Ilman puolesta ei tuleva syksy olisi voinut osuvammin alkaa. Vettä rappasi melkein vaakasuorana ja tumman vihreät koivunoksat olivat kuin äijät kolkytluvulla Berliinin stadionilla, käsi ojossa yhteen suuntaan. Tumman harmaa roikkui pilvissä ja haisi märältä.

Mä ajoin monttuista mökkitietä pojan kanssa. Se näpräili takapenkillä uutta virveliä. Mua kadutti ja vitutti että olin luvannut lähteä tänään mökille viis vuotiaan kanssa. Olin niin paskana muutenkin.

Kaikki se mihin olin paaluttanut oma elämän, oli räjähtänyt taivaantomuksi. Olin kuin koskenlaskija kuohuissa ilman kanoottia. Julkisivun en antanut näyttää mitään siitä tuskasta, joka sisälläni riehui.

Purin mökillä kamat sisään ja kasasin pikkujätjän uuden virvelin.

-Isi, tuut mun kaa laiturille ja mä heitän virveliä, sanoi miehenalku tomerasti.

-Mutta nyt on aivan kamala ilma, jos mennään kalaan vähän myöhemmin?

- Eikä! kalat tykkää sateesta.

- Okei.

Pikku-ukko alkoi heittää lippaa järveen eivätkä sade tai tuuli haitanneet.

Mä istuin penkillä rannalla ja nielin kyyneleitä. Koitin kerätä vihaa puolustusvoimikseni.

-Mulle ei vittuilla! suhisin ja nyyhkysin suupielestä ulos. Ei helpottanut, ei auttanut, jatkoin nielemistä.

Matti sai yhden särjen, se piti perata ja paistaa. Vintiö söi sen ruotoineen silmät ilosta loistaen.

Olin kateellinen.

Illan vaihtuessa yöksi mä laitoin pojan nukkumaan ja aloin oikaista oloani kaljalla ja kossulla.

Olut toisensa perään. Viha, vitutus ja epätoivo lisääntyivät pullojen tyhjentyessä.

Ulkona pimessä aallot hakkasivat raivokkaasti rantakiviin yrittäen hukuttaa niitä.

Mun sisällä kaaos oli kasvanut tarpeeksi, valmiina niittaamaan äijän polvilleen.

Olin poterossa pienenä ja täynnä pelkoa. Kuulin vihollisen helikopterilaivueen lähestyvän konetuliaseet papattaen ja tuhoa kylväen.

Itkin ison miehen kyyneleitä. Valvotut yöt imivät jokaisen lihaksen voimattomaksi.

Raahauduin sänkyyn ja sopersin.

-Anna vittu ees nukkua.

Nukahdin heti. Nukuin kuin pikkupoika levollisena koko yön.

Aamulla tunsin suurta rauhaa. Olin ymmälläni, ja samalla pitkään kaivattu ilo tuntui.

Se tuntui.

Ymmärsin elämäntilanteeni uudella tavalla. Eilen olin ollut koko kaaoksen keskipiste ja kaikki maailman paha oli laitettu mun harteille. Valtava kerrostalon kokoinen

pelko oli murskannut mut. Kaikki oli ollut mustaa ja turhaa.

Nyt kaaos oli pikkutaloista rakennettu kylä, ja mä asuin yhdessä pimeässä talossa. Toisissa taloissa oli valot päällä ja joissain oli pimeää.

Se valtava pelon hyökyaalto oli muuttunut hallittavan kokoiseksi vaahtopääksi. Näin oman tilanteeni itseni ulkopuolelta ja tajusin, kuinka olin itse antanut pelon kasvaa tuhoavan suureksi.

Kahvia keitellessä kurkkasin ulos. Myrsky oli laantunut ja järvi oli aivan tyyni.

Matti heräsi ja sanoi.

-Isi, keitä puuroo.

-Joo, isä keittää.

Vilkaisin uudelleen ulos. Sama myrsky siellä jatkui.

Kivetyin ja tuijotin ulos.

-Mitä helvettiä?

En uskonut silmiäni! Myrskyävä järvi pärski vettä kivien raoista ja puut olivat edelleen otsat paljaana ja kädet suorana. Hetki sitten olin varmasti katsonut ulos ja... kaikki tuntui suurelta kysymysmerkiltä. Mitä tämä on, mitä on tapahtumassa?

Tuosta hetkestä on kulunut reilut kaksikymmentä vuotta. Kun tuona iltana sängyssä sanoin, ”Anna ees vittu nukkua”, pyysin viimeinkin suoraan sydämestäni.

Siitä alkoi muutos.

Siihen hetkeen saakka olin elänyt vain seuraavaa hetkeä varten. Mulla oli aina kiire, ja jos ei ollut, järjestin niin, että oli. Matkat kuljin pisteestä A pisteeseen B suoraan ja sivulle vilkuilematta. Välipysähdyksiin oli aina syy, ja pysähdykset olivat mahdollisimman lyhyitä. Suoritin elämää.

Elämänpyöräni oli pyörinyt väärään suuntaan. Se pysähtyi siellä mökillä, ja alkoi hiljaa pyöriä oikeaan suuntaan. Mitä tapahtui? Vastaus on, että loin yhteyden

Tämä kirja kertoo, kuinka elämäni muuttui upeaksi seikkailuksi.

Elämäntilanteeni ei tietenkään heti muuttunut, samaa tahkoamista jatkoin. Pyöritin samoja ongelmia, ja kiskoin niitä mukanani.

Yksi asia alkoi muuttua, mun suhtautuminen elämään. Mä aloin kelata sitä uudella tavalla

Mulle oli heitetty köysi, jossa oli pelastusrengas. Ymmärsin pyytäneeni pelastusrengasta silloin mökillä sängyssä, muuta en käsittänyt.

What the fuck is going on?

Elämänlanka

Otteella rennolla heität ”moin”.

Miten voi silmät loistaa olennolla?

Voimasi koin.

Istut viereeni kysyt. Miten voin?

Kaadun ja putoan, huidon ja osun.

Elämänlankaan tarttui tahmainen tassu.

”AUTA”

Huusi tassun suu.

Ohut ja vahva on elämänlanka, voideltu luulijalle.

Kuulkaa, Huudan.

”JUMALAUTA”

Kiiltää elämänlanka. Sormieni jänteet viiltävät luulematta.

Kuiskaan itselleni ... voi vittu, taas mä mokasin

Putoan silkkitoukkien työmaalle. Kutovat minun kehtoa.

Ja taas aloitan.

Otteella rennolla heität ”moin”.

Ajelin työni takia ympäri Suomea. Olin ajanut huoltoasemalta toiselle viistoista vuotta. Radio, kasettisoitin tai cd-soitin olivat aina auki. Yksin ja hiljaisuudessa en osannut olla.

Nyt oli radio joskus kiinni, ja ajatuksen virta kulki äänettömyydessä. Olin myös alkanut katsoa ympärilleni. Tutut ladut muuttuivat mielenkiintoisemmaksi, ja näin useammin kauneutta. Mä maltoin myös pysähdellä ja taukopaikat muuttuivat. Valtatien levähdyspaikat ja puskaan kuseminen vaihtuivat kirkonkylien läpi lipumiseksi. Pysäkinä oli usein kirkko.

Kirkon pihoilla ja hautausmailla oli aivan oma tunnelmansa. Suuret puut saivat kasvaa rauhassa ja ympäristöstä huokui järjestys ja rauha.

Otin tavaksi kiertää kirkon ympäri myötäpäivään ja sen jälkeen kävin bongaamassa kuolinvuosia hautakivistä.

Usein ajattelin myös kirkon rakentajia. Muistan kysyneeni itseltäni, olivatko nämä ihmiset pakotettuja rakentamaan tällaisia mausoleumeja, ja miksi juuri tähän paikkaan?

Kirkkojen bongaaminen tuntui kuitenkin hyvältä. Mä tunsin niiden olevan hyvillä paikolla.

Kajaanista Kuusamoon on melko pitkästyttävän puuduttavaa ajaa. Tällä pätkällä ei ollut juuri muuta kuin Hiljainen Kansa, Reijo Kelan variksenpelättimet ja muutama kuudenkympin kylä. Taival meni yleensä delta-taajuudella. En muistanut matkasta mitään. Niin nytkin, aina Suomussalmelle saakka.

-Moi Artsi!

-No moi moi!

Huomasin vastaavani ääneen samalla tavalla kuin joku olisi istunut vierelläni ja moikannut.

No voi perkele! Siihen loppu delta-unet, ja välittömästi tärähti betat täysillä mun tajuntaan

Kuka puhui? Aivan varmasti joku tuttu sanoi mulle lempeästi ”Moi Artsi”.

Katselin ympärilleni. Ei helvetti, taasko joku vitun koukku? Mitä tää on?

Kysyin ääneen:

-Kuka puhui?

-No sä voit sanoa mua vaikka äijäksi, ääni päässäni vastasi.

Jalka jarrulle ja auto tien viereen, ulos reippaasti, pikkusikari suuhun ja hirmu henkoset.

Sormet täristen kiersin autoa ympäri. Normimaadoitus tapahtui yhdellä sikarilla, mutta nyt sytytin toisen heti perään.

Imin sikarit ja tajuntaan iski pelko.

-Ei saatana! Nyt oon ajanut liian pitkän pätkän ilman lepoa. Oikea jalka suoraksi ja äkkiä Kylmäluomaan nukkumaan, ajattelin.

Hyppäsin autoon ja enkä kysellyt ääneltä, enkä keneltäkään mitään loppumatkalla.

Vuokrasin pikkumökin saunalla ja kannoin kamat sisään. Lämmitin saunan ja hörsin muutaman oluen. Kömmin sänkyyn ja kelasin uudelleen tän päivän nauhan siihen kohtaan, jossa ääni oli kuulunut. Ihan outo juttu. No olkoon, ajattelin ja sovitin tyynyn niskalle mukavaksi. Muistin joskus sanoneeni ”Anna vittu ees nukkua”. Sanoin sen uudelleen ja nukahdin.

Aamulla aurinko oli jo kavunnut lähimännyn puoleen väliin. Oksiston valo ja varjo leikkivät pöydällä olevan kaljapullon kyljessä. Päätin pitää vapaapäivän ja käydä kävelemässä Hukanharjun reitin. Se kiertää Isopajuluomajärven Hukanharjua pitkin hulppeissa Kainuun maisemissa. Mulla oli hyvä fiilis, ja korvamatona soi Samuli Edelmannin biisi ”Ihana valo”. Kiersin järven vastapäivään, koska silloin upeimmat maisemat ovat reitin loppupuolella. Matka taittui yksin ja helposti. Kelasin eilistä ääntä. Se oli niin todellinen ja jotenkin lumoava. Siinä äänessä asui rauha.

Hukanharjun päällä istahdin tuhatvuotisen kelon kylkeen. Olin päättänyt kokeilla, onko haamuääni tänään olemassa.

-Ootsä haamuääni hereillä? ajattelin ääneen.

Hersyvää naurua.

-Sä oot Artsi upee tyyppi, kuulin vastauksen.

Nyt en säikähtänyt, vaan naurahdin.

-Siis mikä tää juttu on? kysyin.

-Sanotaanko, että mä oon vaikka sun coach.

-Jaaha, no mikäs haikara sut tänne sitte toi?

- Sä pyysit.

-No en kuule oo pyytänyt ääniä päähän.

-Me täältä emme saa tulla teidän elämään ilman pyyntöä. Sä Arto lähetit kirkkaan ja kauniin kutsun, ja mä tulen todella iloisena jeesaamaan sua.

Ajatus palasi heti mökille.

-Siis sä tarkoitat siellä mökillä! Sillon illalla. Senkö takia mä nukuin niin hyvin ja se fiilis aamulla oli so fucking upea?

-Kyllä.

-Kuka sä oot?

-Sillä asialla ei oo merkitystä nyt. Me ollaan aina yhteydessä, kun käännät ajatuksen suuntaimet minuun. Sano mua vaikka Äijäksi. Mä tulen kulkemaan sun kanssa koko elämäsi ajan ja opetan sua.

-Aha... tota... nyt taitaa mennä niin yli hilseen että.. tota .. siis ymmärsinkö oikein.. koko elämän?

-Kyllä ja ennen tätä elämää ja sen jälkeen myös.

-Nyt alkaa tulla niin paksua. Mitä jos sovittas, että sä jatkat omaa matkaas ja mä omaani. Musta ei taida olla noihin juttuihin, Suljin yhteyden pikaisesti.

Istuin siinä perse tukevasti Kainuun kanervikossa ja huokailin syvään. Istuin pitkään.

Tää ääni sanoi mulle opettavansa mua koko elämän, aika pitkä keikka. Mitä se meinas sillä ennen ja jälkeen-jutulla? Mitä mun pitäis opiskella ja mikä tää opettaja on?

Mua ei erikoisemmin oo toi opiskelu kiinnostanut. Oppikoulusta pääsin säälistä läpi, ku ruotsin maikka anto keskikoulun päästötodistukseen vitosen. Mä olin kertonut sille, että lähden ammattikouluun.

Ammattikoulusta en tainnut kertaakaan tuoda kirjoja kotiin.

Palasin hiljaisena ukkona mökille ja pakkasin kamat. Jatkoin matkaa koska oma auto tuntui nyt tutun turvalliselta. Kuusamon keskustan ohi ajoin ohitustietä. Kävin syömässä piirakan uistintehtaalla. Sen myymälässä oli iso akvaario, ja siinä uiskenteli suomalaisia kaloja. Ne olivat isoja.

Jatkoin matkaa polla nollana. En tajunnut oikeestaan mitään tästä mystisestä äijästä. Ajoin kohti pohjoista. Laitoin radion auki ja kuuntelin uutisia. Joku Timo Soini oli valittu SMP:n puoluesihteeriksi ja Kauko Juhantalo sai potkut hallituksesta. Vielä ne jakso jauhaa siitä Ruokolahden leijonasta.

Pelkosenniemen kohdalla jysähti kaaliin karmiva ajatus.

-Voi vittu, mä oon tulossa hulluksi! Eiks ne skitsofrenian klassiset oireet oo. ”Kuulee ääniä ja nauraa itsekseen” Siis ihan oikeesti, voi juma!

Paniikki alkoi työntää jäätävän luisevaa kouraansa kaulan ympärille. Oli nieleskeltävä.

-Ei saatana. Siis jos mä meen selittää jollekin kallonkutistajalle, et kaalissa kuuluu ääniä ja se on äijä ku juttelee mulle ja että sillä on hyvät jutut, mitä sitte? Niin, mitä sitte? Ne laittaa varmaan mut kusee kuppiin ja nyökyttelee lehmän näköisenä että” kyllä kyllä, aivan niin, kyllä”. Ja sitte neuroleptejä naamaan niin perkeleesti, että varmasti loppuu tiluliit kaalista. Ja jos en tinttaa niitä pillereitä, laittavat semmosen pitkähihaisen paidan päälle ja sitovat hihat kiinni selän takaa. Eihän kukaan terve voi uskoa mun juttuja. Miten mä selittäisin, että äijä taivaasta juttelee mulle, onks se normaalia? Perkeleen perkele!

-En ole, en lähelläkään perkelettä, ääni sanoi.

-Mutta mä oon lähellä hulluutta!

-Et ole. Sä toimit aivan normaalisti. Kun uutta ja outoa on ilmestynyt sun elämään, ensimmäinen reaktio on pelko. Muutoksessa on tuntematonta ja aivot suojaavat sua uuden asian tuomalta riskiltä luomalla pelon. Ja just

Sateisena päivänä ei aurinko lämmitä. Tiedämme valon olevan pilvien takana. Samoin on ihmisen tieto alkuperästään usein pilvien takana. Tässä kirjassa kerron oman tarinani valon löytämisestä. Elämästäni tuli upea seikkailu, kun uskalsin muuttaa ei-ajatuksen ehkä-ajatuksiksi. Silloin avasin valtavan aarrearkun. Se arkku on mielenkuvia täynnä. Tervetuloa matkalle ja laita turvavyöt kiinni.

9 789523 300170

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi